

podstaty. Proto bylo rozsudek a řízení, počínajíc ústním jednáním dne 7. dubna 1936, zrušiti pro zmatečnost (§§ 7 a 477 č. 5 c. ř. s., § 28 č. 5 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.).

Čís. 15925.

Nemanželský otec má vyživovací povinnost k nemanželskému dítěti po dobu, po kterou dítě není s to, aby se samo vyžívalo a našlo zaopatření jiným způsobem. Jakmile dítě nabylo způsobilosti samo se vyživovati, pomíjí vyživovací povinnost otcova, oživuje však znovu, jestliže se dítě stane nezpůsobilým k samostatné výživě.

Slovy rozsudku, že nemanželský otec je povinen platiti na výživu dítěte, jeho ošacení, ošetření atd., jest určen obsah povinnosti otcovy, jak vyplývá z předpisu § 166 obč. zák.

Zákon neposkytuje vyživovacímu nároku nemanželského dítěte přednost před nárokem dětí manželských, ale nemanželské dítě nesmí býti zkráceno, jsouc v té příčině postaveno na roveň dětem manželským. Rozhodující hlediska v otázce výše výživného.

(Rozh. ze dne 12. března 1937, Rv I 2945/36.)

Srv. rozh. č. 10388, 12604, 4625, 10973, 10927, 10596, 14764 Sb. n. s.

Žalobce — vyučený strojní zámečnick — se na svém nemanželském otci domáhá placení výživného, tvrdě, že se stal k jakékoliv práci nezpůsobilým a že musil býti dán do ústavu pro choromyslné. Prv ý s o u d uznal podle žaloby tak, že žalovaný jest povinen platiti žalobci po dobu jeho choromyslnosti určitou částku měsíčně »na výživu, ošacení, ošetřování atd.« k rukám jeho mateřské poručnice. O d v o l a c í s o u d snížil přisouzené výživné o určitou částku, vypustiv rovněž omezení, že žalovaný jest povinen platiti přisouzené výživné po dobu choromyslnosti žalobcovy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného a k dovolání žalobcovu zvýšil částku výživného přisouzenou odvolacím soudem.

D ů v o d y:

K d o v o l á n í ž a l o v a n é h o:

Nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil v rozhodnutích č. 13866 a 12604, 10388 Sb. n. s. zásadu, že povinnost nemanželského otce, aby nesl náklady výživy, výchovy a zaopatření dítěte, jest podpůrná potud, že nenastává, došlo-li dítě zaopatření, ať vlastním přičiněním, či jiným způsobem, a že stejně tak nastává i jeho povinnost, aby dítě znovu zaopatřil, ztratí-li dítě zaopatření nebo výživu (srv. rozh. č. 10388 a 12604 Sb. n. s.), a to jak u dětí manželských, tak nemanželských, zletilých nebo nezletilých, neboť rozhodující jest jediné, zda se stal neschopným k výdělečné činnosti (§ 166 obč. zák., rozh. č. 4625 Sb. n. s.).

Není příčiny se od této zásady odchylovati v souzené věci. Vyživovací povinnost má nemanželský otec po dobu, pokud dítě není s to, aby se samo uživilo (§§ 141 a 166 a § 7 obč. zák., rozh. č. 10973 Sb. n. s.). Ovšem, jakmile dítě této způsobilosti nabylo, pomíjí povinnost otcova, avšak ožívuje opět, když nemanželské dítě pozbylo způsobilosti k samostatné výživě, neboť způsobilost dítěte k samostatné výživě nenastává již dosažením určitého věku jeho. Z toho plyne, že nemanželský otec má vyživovací povinnost, pokud jest dítě nezpůsobilé k samostatné výživě. V souzené věci bylo zjištěno, že se žalobce stal opět k výživě nezpůsobilý, a to 100%, dokud jest v uzavřeném ústavu. Při tom nemá právního významu, zda jest dítěti, k samostatné výživě nezpůsobilému, poskytováno výživné od osoby třetí, jako v souzené věci od správy ústavu choromyslných, poněvadž nebylo ani tvrzeno, že by se tam nemusel žalobce stravovati. Výtkou, že nejde o pouhou úpravu žalobní žádosti, vynechal-li odvolací soud z rozsudkového výroku větu »po dobu jeho choromyslnosti«, nýbrž o překročení žalobní žádosti proti předpisu § 405 c. ř. s., uplatňuje dovolání dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. (srv. rozh. č. 3613, 6998 Sb. n. s.). Leč žalovaný se bránil již v odvolání proti takovémuto určení své platební povinnosti proto, že tím by byl jeho závazek daleko těžší, než jaký mu podle platných předpisů vůbec může býti uložen, ježto žalobce může býti způsobilý k výdělečné práci, ač bude dále choromyslný. Odvolací soud vyhověl odvolání v tomto směru, není tedy zkrácen a nemá příčiny si stěžovati, neboť jen strana, již byla způsobena výrokem soudu právní újma, si může proti němu stěžovati (srv. č. 9979 Sb. n. s.). Tím, že rozsudkový výrok zní jen na placení výživného bez omezení na dobu, než bude žalobce s to, aby se sám živil, se nestal jeho závazek těžším, neboť jest na žalovaném, aby možné změny nastalé později prokázal a domáhal se omezení své povinnosti rozsudkem mu určené. Podle § 672 obč. zák. počítá zákon k zaopatření výživu, ošacení, byt a ostatní potřeby a výživou se v § 166, odst. 2, obč. zák. míní nejen výživa v užším slova smyslu, nýbrž i výchova a zaopatření dítěte (srv. rozh. č. 10927 Sb. n. s.). Slovy žalobní žádosti a v rozsudkovém výroku obou stolic »na výživu, ošacení, ošetření a tak dále« jest tedy jen uváděn neúplně rozsah platební povinnosti žalovaného, jenž plyne již ze zákonitého pojmu výživného, což však věcně na rozsah žalobního nároku nic nemění.

K d o v o l á n í ž a l o b c o v u:

Jmění žalovaného poskytovalo čistý výnos 8.000 Kč. Žalovaný jest otcem čtyř dětí ve věku 12, 16, 17 a 20 let. Odvolací soud nevyslovil názor, že děti nemanželské nelze co do potřeb výživy a výchovy klásti na roveň dětem manželským, nýbrž jen že jest vycházeti z hlediska, že při konkurenci dětí manželských s nemanželskými nemohou býti prvé materiálně hůře odbývány nežli nemanželský syn. Zákon neposkytuje vyživovacího nároku nemanželského dítěte před manželskými dětmi přednost (srv. č. 10596 Sb. n. s.), ale nesmí býti ani zkráceno, jsouc postaveno v tom směru manželským dětem na roveň. Přiměřenost výživného není skutkovou okolností, nýbrž právním posouzením (srv.

č. 9123 Sb. n. s.). Výše přisouzeného výživného neodpovídá zjištěným majetkovým poměrům žalovaného, tedy jeho hospodářské mohoucnosti, když cena pozemků žalovaného jest asi 140.000 Kč a čistý výnos, na žalovaného připadající po umoření hypotekárních dluhů, 9.000 Kč ročně. Neboť při posouzení vyživovací povinnosti podle § 166 obč. zák. jest rozhodující nejen výnos majetku, ale i majetek sám, tudíž i jeho hodnota (č. 1474). Vezme-li se za základ, že polovice usedlosti, náležící žalovanému, má uvedenou hodnotu, bylo se zřetelem k jeho rodině uznati, že žalovaný jest s to, aby přispíval na výživu žalobcovu částkou . . . Kč měsíčně.

Čís. 15926.

Kdo navrhl, aby rekursu byl přiznán odkladací účinek (§ 524, odst. 2, c. ř. s.), může s plněním, jež mu bylo napadeným usnesením uloženo, sečkatí až do vyřízení návrhu na zastavení výkonu usnesení.

(Rozh. ze dne 16. března 1937, R I 1208/36.)

Exekuční soud povolil k návrhu vymáhajícího věřitele proti povinné firmě »A.« usnesením ze dne 19. března 1936 a ze dne 21. března 1936 jednak opětůný výkon exekuce k vymožení jednání, jež byla uložena povinné firmě vykonatelným rozsudkem, povolené usnesením okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu ze dne 10. prosince 1935, jednak výkon donucovacích prostředků podle § 354 ex. ř. přes to, že byl před tím povolen odklad exekuce usnesením ze dne 16. prosince 1935. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Právem uplatňuje stěžovatelka, že vymáhající věřitel pokračoval v exekuci, pokud trvá její odklad přes to, že usnesení odklad povolivší bylo změněno rekursním soudem tak, že odklad učiněn byl závislým na složení jistoty, kterou povinná firma včas nesložila, nýbrž učinila tak teprve 21. března 1936. Usnesení prvního soudu o odkladu exekuce bylo podle § 67 ex. ř. ihned vykonatelným a nabyl proto odklad jím povolený bez složení jistoty ihned účinnosti, zejména, když ani nebylo žádáno za přiznání odkladného účinku stížnosti. Na stavu nezměnilo nič ani usnesení rekursního soudu, jímž byl povolený odklad (jeho trvání) učiněn závislým na složení jistoty, zejména, když povinná firma podala proti usnesení tomu včas dovolací rekurs se žádostí o zastavení výkonu napadené části usnesení podle § 524, odst. 2, c. ř. s. a § 78 ex. ř. a když její žádost v té příčině byla zamítnuta, ihned složila jistotu jí uloženou. Je tedy odklad exekuce v právní moci. Odložili se exekuce, zachovají se zatím, vyjma případ § 43, odst. 2, ex. ř., všechny exekuční úkony, jež byly již vykonány, ale nemůže v nich býti pokračováno (Mot. str. 160, Mat. I., str. 480), další výkon exekuce se staví. Co se pak týká opětůného výkonu exekuce odstraněním zboží uvedeného v usnesení exekuci povolujícím, byla exekuce provedením odstranění toho konsumována, není tu ani pojmově přípustný opětůný výkon exekuce a mohou nastoupiti toliko